

tudatában vannak a svéd katolikus egyház jelenlétének és számolnak vele.

Legfontosabb szerepünk azonban a „kovász feladata”. Egy kis csoport: püspökünk, a papok, a szerzetesek és apácák, valamint a mély lelkiéletet élő világiak sokszor észrevétlenül és földi sikerek nélkül, hatalmas és fontos munkát végeznek. Életükkel hirdetik az Evangéliumot. Svédország azt a benyomást kelti, hogy egy „kereszténytelen” kereszténység terjed a nép között, nem hiszik, hogy Jézus Krisztus Istenember. A katolikus egyház reményt nyújt mégis sok embernek, hogy van egy Igazság, amit garantál a Mindenható Szeretet. Így a katolikus egyház tudatalatti jelenléte mégis igen széleskörű; „az aratás sok, de a munkás kevés”.

Úgy vélem, hogy a legközelebbi években sürgősen kell több evangelizációs irányelvet formailag és gyakorlatban megváltoztatnunk. Csak így marad a katolikus egyház látható jel Svédországban. Csak így töltheti be feladatát.

Ft. László Remenyik plébános
Sz. György R. K. Karlskoga
Svédország

MAGYAR SZÍV ÖRÖME KANADÁBAN

1985. október 5-e – a Szent Erzsébet templom felszentelésének napja – pirosbetűs nap Toronto magyar híveinek életében.

„Egyházközségünk fennállásának 57. évében – mondta egyik papunk – gazdag kínálatot küldött nekünk az Úr, akik olyan nagy árat fizettek régi épületeinkért, hogy teljesen adósságmentesen új, tágas templomot, új plébániát és új ifjúsági központot építhetünk, olyan hatalmas udvarral, amely 120 autót is befogad.”

Délután 5 órakor indult a menet a plébániáról a zsúfoltságig megtelt templom felé. A ministránsok serege után boldogan lépegettek a magyar lelkészek és papok Vancouverből, Hamiltonból, a kanadai Londonból, Torontóból, New Yorkból, a ferencesek Youngstownból, majd az angol és más nemzetiségű papi vendégek. Soraikat E. Carter, torontói bíboros és Irányi László, a külföldre szakadt magyarok püspöke zárta, a Szent Erzsébet énekkar és a hívő tömeg lelkes éneke fogadta.

Az új templomban Jaschkó atya, a torontói magyarok plébánosa, köszöntötte hálással a híveket és vendégeket. Az egyházközség világi elnöke pedig köszönő szavakkal nyújtotta át a bíborosnak az ünnepi emléklakettet.

Carter bíboros Szent Erzsébet és a magyar nép keresztútjáról szökött az evangélium után. Kiemelte: „A szenvedés és megpróbáltatás emberi út... Gyötör ugyan, de errősít és megedz, mindennekelett jobbá és megértőbbé tesz.”

Ezután a bíboros érsek felszentelte a főoltárt. Irányi püspökünk pedig a templom hajójának négy keresztjét kente meg szent olajjal: „Adj, Uram, élő hitet szíveinkbe, hogy ezeket a falakat étellel – keresztény magyar étellel – tölthessük meg még hosszú évekig!”

Fölemelő volt a felajánlási körmenet, de méginkább az a látvány, amikor a hatalmas tömeg – fiatalok és öregek – mint egy parancsszóra hajtotta meg fejét a felmutatott szentségi Jézus, a hívek erőssége előtt. A magyar és a pápai himnusz harsogott az ünneplők ajkán. S a színes ablakokról rámosolygott hívő népünkre Szent István, Imre és László, a másik oldalról pedig Szent Gizella, Erzsébet és Margit. Közben pompáztak a tabernákulum mögötti mozaik aransugarai, megrezsent a szőlőfürt és – a magyar buzamező álmával – ringott a buzakalász. Nem csoda tehát, hogy a szentmise után áradozott az egyik hívő: „Mintha valami pápai misén vettünk volna részt! Olyan szép volt a liturgia, a zúgó népének és a pompás orgonamuzsika.”

A szertartás a templom bejáratánál elhelyezett emléktábla leleplezésével ért véget. Ezt követte az ünnepi díszvacsora.

A plébánia 600 személyes nagyterme és az ifjúsági központ Szent László-terme is zsúfoltságig megtelt. 1000 személyre főztek magyar szívvel és kitűnő magyaros ízekkel Torontó magyar asszonyai.

Jaschkó atya így üdvözölte az asztali társaságot: „Három ‚szerelem‘ él szívemben. ‚Szerelem‘ öregjeink iránt, akiknek hősiek kezdeményezése tette lehetővé, hogy új templomot szentelhettünk. ‚Szerelem‘ a középkorúak iránt, mert munkájuk és áldozatkészségük hozta létre a templomot, egyházközséget és iskolát. ‚Szerelem‘ az ifjúság iránt, hiszen minden reményünk bennük él. Értük dolgozunk – megmaradásukért hitükben és magyarságukban –.”

Irányi püspök úr is szóra emelkedett. Izajás szavait elemezte: „Azt mondja nektek az Isten, az Úr: Nézzétek, egy követ helyezek el Sionon, egy értékes szegletkövet, egy erős alapkövet. Aki hisz, nem inog meg!” Szavait a püspök imával zárta: „Isten, ki mindent átjársz láthatatlanul, és az emberi nem üdvözítésére mégis láthatóvá teszed hatalmad jeleit, dicsőítsd meg ezt a templomot és lakj benne isteni erőddel. Add, hogy mindazok, akik itt imára összejönnek, elnyerjék vigasztalásod jótéteményeit.”

Az ünnep emlékké változott, de ami örvendetes, vasárnapi misehallgatóink száma 30–40 százalékkal emelkedett. Mise után alig akarnak hazavonulni a hívek a templom, plébánia és ifjúsági központ közötti térről. Hisz, olyan jó itt együtt lenni! Magyar iskolánk növendékeinek száma is gyarapodott. Tegnap az ifjúsági összejövetelen 30 új fiú, leány jelent meg. 32 új cserkész jelentkezett. Két cserkészcsapatunk és a ministránsok gárdája töretlen szorgalommal folytatja munkáját. A Nőszövetség is megrendezte havonkinti keddi karitatív összejövetelét, a „csigatészta készítést”. Egyszóval: Az új templom felszentelésével felpeszdült az élet Toronto magyar katolikusaiban.

B. I. .